

de letterkunde, eene monografie in drie afdeelingen en een onbeperkt aantal hoofdstukken. Weest maar niet bang, ik zal haar niet laten volgen. Die afdeelingen zouden kunnen heeten: „De huurkoetsier in den romantischen

roman, in den naturalistischen- en psychologischen roman, in het drama, de klucht en de *revue*.”

Met „romantischen roman”, bedoel ik den „roman d'avontures”. Na Ponson du Terrail, hebben we eene nieuwe soort van „romans d'avontures” gekregen. Men noemt ze „romans-feuilleton”. De „roman-feuilleton”, in onze goedkoopere couranten verschijnend speelt, doorgaans, in onzen tijd. Geen roman van Jules Mary, Bouvier, Pierre Sales of hoe die vruchtbare auteurs meer mogen heeten, zonder huur-

«eene koetsiers-restaurant, waar een papegaai door alle klanten wordt aangehaald»

koetsier er in. De huurkoetsier of, liever, het huurrijtuig vervult de moeilijke maar dankbare rol die, vóór de afschaffing der „*tours*”, door de vondelinghuizen werd gespeeld.

Wilt gij een „meer en meer gebruikelijk” schema?

De graaf verlaat, met een pakje onder den arm, zijn prachtig eigen hôtel. Waarom neemt hij niet een zijner twintig kostbare rijtuigen, waarom niet een paar van zijne vurige rossen, die toch staan te trappelen in de stallen? Waarom gaat hij dus alleen, gelijk een dief, door de duisternis van den grooten tuin? Hij heeft het hotel door een zijdeurtje, waarvan hij den sleutel heeft, verlaten en staat in de eenzame . . . straat. Een huurrijtuig komt aanrollen. Hij verbergt het pakje onder zijne lange overjas, roept den ouden koetsier aan, geeft een adres op